

"קבלו מלכותי"

קודם ל"קבלו גזרותי"

בימים אלו במיוחד, הימים הנוראים, הימים שקשורים עם "קבלו מלכותי ואחר כך אגזור עליכם גזירות", וכן בימי השמחה שלאחריהם, כאשר העניינים שהיו "בכסה" בראש-השנה וביום הכיפורים, באים בגלוי ובכל ה"שטורעם" "ליום חגיגנו" בחג הסוכות ושמחת תורה – זהו הזמן במיוחד להתרומם גם מכל העניינים הפרטיים, גם מביצוע ההוראות והמצוות החיוניות והמוכרחות הפרטיות, ולהגיע אל המלך עצמו: לנסוע לרבי

משכן כבוד ובירושלים עיר קדשך", "יודע כל פעול כי אתה פעלתו",

– לפיכך מודגשת במיוחד ביום זה ובימים אלו הפנייה אל המלך המשיח עצמו. לא רק קיום הוראותיו והתייעצות עמו, אמונה בכל דבריו ונבואותיו לכל פרטיהן, אלא גם ובעיקר ובמיוחד הנקודה העצמותית של הרבי עצמו, שלמעלה אפילו מפרטים חיוניים אלו. שכן, מאחר שההתקשרות אל הקב"ה היא דווקא על ידי ההתקשרות אל הרבי, שהוא ה"ממוצע המחבר", "אנכי עומד בין ה' וביניכם להגיד לכם את דבר ה'" – הרי על ידי הציות לפרטי ההוראות וכו' של הרבי מתקשרים ומגיעים לקבלת וקיום גזרותיו של הקב"ה, ועל ידי ההתקשרות וההתמסרות אל הרבי עצמו "מגיעים" ומתקשרים עם הקב"ה בכבודו ובעצמו, "קבלו מלכותי" שלפני ולמעלה מ"אגזור עליכם גזירות".

זו גם הסיבה – וגם היא כבר נכתבה כאן כבר לא פעם – למנהג חב"ד לקרוא ולהכריז שלש פעמים "יחי אדוננו" במיוחד לפני תקיעת שופר (התחלת "בניין המלכות"), וגם בסיום וחזרתם יום הכיפורים (שאז שלימות "בניין המלכות") אחרי "ה' הוא הא-לוקים", כפי שנהגו ונוהגים בבית-חינו, בית משיח, 770, לפני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, החל משנת תשנ"ד, כאשר ראינוהו גם בעיני בשר.

מ תאים לזמן כזה לספר משהו הקשור במיוחד לנקודה המרכזית של כל חיינו והווייתנו – לקשר יהודים לרבי. לו

כ ידוע, וכפי שנכתב גם במסגרת זו כמה פעמים, ראש-השנה, על פי תורת החסידות, אינו רק יום הדין והמשפט, אלא בעיקר יום הכתרת המלך ובניין המלכות. ביום זה אנו מתרוממים גם מן העיסוק החיובי של כל השנה בביצוע פרטי התורה והמצוות, ומנסים "להגיע" אל המלך בכבודו ובעצמו, אל מלך מלכי המלכים הקב"ה, שלמעלה גם מהיותו מצווה המצוות – "קבלו מלכותי ואחר כך אגזור עליכם גזירות".

ביום זה אנו מבקשים ומתחננים לאבינו שבשמים: "מלוך על העולם כולו בכבודך", "ותמלוך אתה הוא ה' לבדך על כל מעשיך". לכך גם "מצוות היום בשופר", כמו בשעה שמכתירים את המלך, כמסופר בתנ"ך וכמבואר בארוכה בתורת החסידות.

ומכיוון שהתגלות מלכותו של הקב"ה היא על ידי מלכותו של המלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה, כמפורש בכל תפילות ראש-השנה, שאז דווקא יקויימו בשלימות כל האמור בתפילות אלו – "ותמלוך אתה הוא ה' לבדך על כל מעשיך בהר ציון

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

עצמו, לא רק ללמוד את תורתו, לא רק למלא את הוראותיו, לא רק להתייעץ עמו ולשמוע לעצותיו, להאמין בנבואותיו וכו' וכו' – שכל זה הוא המשך ותוצאה מתבקשת מן הכלל והנקודה שלמעלה מכל הפרטים, ההתקשרות וההתמסרות של עצם המציאות של כולנו ושל כל אחד ואחד עם הרבי עצמו, שזו תהיה כל מציאותנו וכל ענייננו, ושכתוצאה ישירה ומתבקשת מכך יבואו גם כל הפרטים, כפי ש"קבלו מלכות" מביא ל"קבלו גזרות".

ויחד עם זה, כ"ריווח צדדי", יהיה סיפור זה גם נר זכרון להרה"ח וכו' ר' זושא ווילימובסקי ע"ה, "הפרטיזן", שכל חייו היו קודש למשימה זו, לקשר יהודים לרבי.

(וכמפורסם שר' זושא היה מהנוסעים הקבועים לחודש תשרי לבית-חיינו, וחסידי קראו עליו את הפסוק "לא ימיש מתוך האוהל" (שמות לג, יא), שגם פטירתו מן העולם – בליל ב' של חג הסוכות תשמ"ז – הייתה בסוכה של 770).

וכך היה מעשה:

בחודשים הראשונים לשליחותו בישיבה במגדל-העמק, בשנת תשל"ח, נעשתה הפעילות החב"דית בעיר "על אש נמוכה". קיימנו כמובן מבצע תפילין בכמה תחנות בעיר, ובחודש תשרי אף התקיימה תהלוכה כמעט לכל בתי-הכנסת, לשמח יהודים ולעוררם באמצעות חזרת נקודות מתורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח, אבל לא הרבה מעבר לכך. ראינו את עצמנו בעיקר כשלוחים ללמוד בישיבה וכמעט לא חשבנו על פעילות בעיר. לא הייתה לנו מודעות לחזור בקביעות שיחות בבתי כנסת, לארגן שיעורים, מסיבות שבת, כינוסי ילדים, ואפילו לא לארגן התוועדות לקראת י"ט כסלו וכדומה, דברים שהיום הם דבר פשוט אצל כל מי שבשם חסיד יכונה ונמצא במקום ישוב כלשהו.

היו לכך גם סיבות אובייקטיביות, כמו העובדה שההוראה לקיים את תהלוכות הילדים של ל"ג בעומר בכל מקום בעולם ניתנה רק בשנת תשי"מ, ושאת "צבאות השם" הקים הרבי רק בתשמ"א. בכלל, המודעות הכללית לכל הנושא של "רבי, מבצעים ושליחות", עדיין לא חדרה אז לגמרי בארץ. רק בתי חב"ד בודדים היו קיימים על המפה – בבתי-ים, בקריית-גת, בעפולה ובעוד כמה מקומות, בהם היו "נחשונים" שקפצו למים ויצאו לשליחות בלי להתחשב באווירה הסובבת. עדיין לא היה "מונח" אצל כל אחד שכל התכלית שלו היא למלא את שליחותו של הרבי ושכלל מקום הימצאו צריך הוא לחפש ולמצוא דרכים להפצת היהדות והחסידות.

והנה, כשבועיים לפני חג הגאולה י"ט כסליו "נחת" אצלנו לפתע "ר' זושא פרטיזן". אני כותב "נחת", כי באותה תקופה סיפרו עליו שהוא עומד בצומת של כפר חב"ד ומושיט ידיו ל"טרמפ", וכשהנהג היה שואל "לאן?" היה הוא משיב "לאן שאתה נוסע". אם נסע הנהג לבאר-שבע או לצפת, לעפולה או לאילת, ר' זושא היה נוסע עמו... כך היה מסתובב בכל המקומות, שוהה

בכל מקום כמה שעות או כמה ימים, כפי הנדרש. המדובר, בפרט, במקומות בהם שהו שלוחים או חסידי חב"ד בכלל. כך היה ר' זושא מעודד את מי שצריך, דוחף לפעולה את מי שצריך, מסתובב במקום כ"מי שכל הזמן שבעולם עומד לרשותו", מחפש כביכול כיצד להעביר את זמנו, ובתוך כך "מרחרח" וידע היטב היטב מה קורה...

ר' זושא עשה את שעשה באופן המיוחד לו, בצורה שאף אחד לא ידע מה הוא עושה, ואם יש בכלל איזו תכלית בעובדת בואו לאותו מקום, מלבד מי שהיה צריך לדעת ולפעול.

בין לבין היה ר' זושא יושב לעצמו וכותב בכתב גדול וצפוף על גליונות גדולים של נייר. כששאלו אותו מה הוא כותב, היה עונה בחיוך: "סוד צבאי!". אמרו אז שהוא "מרגל" של הרבי, שיחד עם ההתעוררות והדחף לפעילות הוא גם כותב ומדווח בפרטי פרטיות ומספר לרבי על כל מה שקורה בכל מקום.

וכך, ללא שום הודעה מוקדמת, "נחתה" אצלנו, בישיבה במגדל-העמק, דמותו המיוחדת של ר' זושא. הוא הסתובב פה ושם, הסתודד עם פלוני ואמר משהו לאלמוני, הכל בדרכו המיוחדת רק לו. לפתע פנה ר' זושא אלינו, התלמידים השלוחים, ואמר: "חבריה, חייבים לארגן כאן התוועדות י"ט כסלו!".

כל ניסיונות ההתחמקות לא הועילו לנו. "הרבי רוצה כך וכך צריך לעשות!", טען ר' זושא בלהט. מכיוון שעל טענה זו לא היה לנו שום תירוץ, לא נותרה ברירה אלא להתחיל לחשוב ברצינות כיצד מיישמים את הדבר ומורידים אותו לפועל.

על מודעות ענק, שכירת אולם, סעודה כיד המלך והבאת רבנים – לא חלמנו אפילו. הייתה לנו בעיה רצינית מאוד עם תקציב לבקבוק 'משקה', מזונות וכמה בקבוקי שתייה קלה, בעיה שהואיל הרב גרוסמן לפתור על ידי שהקציב לנו זאת ממטבח הישיבה.

ובכן, תיאמנו תחילה עם גבאי 'בית-כנסת רמב"ם', ששם היה אמור להתקיים האירוע, וקיבלנו את הסכמתם. בשבת הקרובה סובבנו כמעט בכל בתי-הכנסת שבעיר, דיברנו מעל הבימה על גודל עניינינו של חג הגאולה י"ט כסלו והזמנו את כל הקהל להתוועדות שתיערך בליל י"ט כסלו ביבית-כנסת רמב"ם, מיד אחרי תפילת ערבית. ציפינו, אולי מחוסר נסיון, לקהל גדול יחסית.

הגיע הערב הגדול. אחרי כל ההכנות וכל ההתרגשות שבאירגון אירוע כזה, לראשונה כמעט בכוחות עצמנו, הגענו כולנו כאחד בכוחות רעננים, מלאי מרץ והתלהבות, לתפילת ערבית של י"ט כסלו ביבית-כנסת רמב"ם.

הנקודה המרכזית של כל חיינו והווייתנו – לקשר יהודים לרבי. לו עצמו, לא רק ללמוד את תורתו, לא רק למלא את הוראותיו, לא רק להתייעץ עמו ולשמוע לעצותיו, להאמין בנבואותיו וכו' וכו' – שכל זה הוא המשך ותוצאה מתבקשת מן הכלל והנקודה שלמעלה מכל הפרטים, ההתקשרות וההתמסרות של עצם המציאות של כולנו ושל כל אחד ואחד עם הרבי עצמו, שזו תהיה כל מציאותנו וכל ענייננו, ושכתוצאה ישירה ומתבקשת מכך יבואו גם כל הפרטים

שמביא את הרבי לכל מקום ולכל פינה. כאמור, בימים אלו במיוחד, הימים הנוראים, הימים שקשורים כל כך עם "קבלו מלכותי" שלמעלה מ"קבלו גזרותי", וכן בימי השמחה שלאחריהם, כאשר העניינים שהיו "בכסה" בראש-השנה וביום הכיפורים, באים בגלוי ובכל "שטורעם" "ליום חגיגו" בחג הסוכות ושמחת תורה – זהו הזמן במיוחד להתרומם גם מכל העניינים הפרטיים, גם מביצוע ההוראות והמצוות החינוכיות והמוכרחות הפרטיות, ולהגיע ("אגנרין" בלשון אידיש) אל המלך עצמו, לנסוע לרבי, להיות אצל הרבי ועם הרבי, ולדאוג שכמה שיותר יהודים יגיעו אל הרבי.

כולם נוסעים וכולם מגיעים. מי שיש באפשרותו חייב ומוכרח לנסוע קודם כל בגשמיות כפשוטו, בלי פשטילך ובלי תירוצים.

ראשית יש לדעת ולהכיר שאכן נוסעים לרבי בפשטות, מקפידים להתפלל במניין של הרבי, להשתתף בהתוועדות עם הרבי וכו', ודווקא בפשטות, ללא שום הסברים וביאורים.

רק לאחר מכן על כל אחד אמנם גם להסביר ולשנן לעצמו שלא די רק בעצם הנסיעה בגשמיות. שצריך אמנם גם "להגיע" אל הרבי, שלשם כך נדרש כבר מאמץ יותר קשה. אבל כאמור, זהו דווקא אחרי שנסע בגשמיות כפשוטו, הוציא על כך כסף וזמן ומאמץ, והוכיח שהרצון לנסוע לרבי ולהיות אצל הרבי הוא לא רק רצון מופשט ותיאורטי, שכן הוא היה אכן מוכן לשלם עבורו בכסף ובמאמצים וכו'.

וכפתגמו הידוע של המשפיע הרה"ח וכו' ר' מענדל פוטרפס, שהייתה חקירה אצל חסידים מה יותר חשוב: הנסיעה לרבי או הרצון לנסוע לרבי. נמנו וגמרו שאמנם הרצון לנסוע הוא חשוב יותר, אבל מהו הסימן שאכן רוצים לנסוע – אם אכן נוסעים בפועל ממש... באם לאו, זהו סימן שאין הוא רוצה לנסוע, הוא סתם מדבר ומבלבל את המוח.

גם מי שמאיזו סיבה שתהיה אינו יכול לנסוע בגשמיות כפשוטו – וידועות ההוראות שבאם בגלל זה ייפגע מילוי שליחותו ותפקידו בעירו ובמקומו, חייב הוא להישאר שם – חייב להשתדל שבעתיים שבכל זאת הוא "יגיע" אל הרבי, גם כאשר אינו יכול לנסוע בגשמיות. מכיוון שהעובדה שאינו נוסע אינה באשמתו, הרי וודאי ניתנו לו כל הכוחות להיות אצל הרבי ועם הרבי גם כאשר בגשמיות חייב הוא להיות במקום אחר.

ומימים אלו, ימי "תשריי" אותיות "רשית", ימי ה"ראש", לוקחים את הכוחות למשך כל השנה "שנהיה (שייכים) לראש", שנהיה במשך כל השנה קשורים ושייכים ומחוברים ודבוקים אל ועם הרבי שליט"א מלך המשיח, ושהדבר ימלא את כל חיינו ואת כל מציאותנו.

ומכאן לוקחים את התפקיד והשליחות להביא את הרבי לכל יהודי ולהביא כל יהודי אל הרבי. יתירה מזו: לא רק יהודים, אלא, כפי שהרבי מדגיש, את כל אנשי הדור, שכולם יהיו שייכים וקשורים, כל אחד במידה

כשהגענו לשם, התברר לנו שבעצם באנו להשלים את המניין לתפילת ערבית, עם קהל של כשמונה זקנים, שהיו מוכנים לשמוע כמה מילים במשך המש דקות, שאחריהן צריכים לסגור את בית-הכנסת וללכת הביתה

האכזבה הייתה גדולה. אחרי כל-כך הרבה תכנון ומאמץ נפשי נמצא כאן בסך-הכל רק מספר כה מצומצם של זקנים שמחכים כבר ללכת לביתם.

אבל מכיוון שכבר הגענו, מזגנו את הכוסות והכוסיות, סיפרנו את סיפור המאסר והגאולה, שרנו כמה ניגונים ואף רקדנו ושמחנו עם אותם יהודים, שבדיעבד הסכימו להישאר עוד כמעט שעה ואפילו יותר. חזרנו לישיבה בפחי-נפש וניסינו להירגע מן האכזבה בהתוועדות בינינו לבין עצמנו.

עברו שנתיים תמימות ומזמן כבר שכחנו מכל הסיפור. וסוף סוף הגיע גם תורנו לנסוע אל הרבי ל-770, ל"קבוצה". באחד הימים, כשאנו יושבים ולומדים ב-770, נפתחה לפתע הדלת, ול-770 נכנס – לא תאמינו – אחד מאותם זקנים, מן התושבים הוותיקים של מגדל-העמק.

קיבלנו אותו כמובן ב"שלוש עליכם" לבבי ובהתרגשות, כמכר ותיק שלא ראינו זה זמן רב. עמדנו סביבו והחלפנו חוויות, כאשר לפתע שואל מישהו: "יאמר נא כבודו, איך קרה פתאום שהגעת לכאן, מה הביא אותך אל הרבי?".

"אה, זה... נו, הסכיתו ושמעו", וכך הוא מספר: "הזוכרים אתם את אותה מסיבה והתוועדות שערכתם אצלנו לפני כשנתיים ב'בית-כנסת רמב"ם"? "כן, אנו זוכרים", ענינו. וכי יכולנו לשכוח. זכור זכרנו את הטעם המר והמאכזב שליווה אותנו זמן רב לאחר מכן.

"ובכן", ממשיך אותו יהודי ומספר, "ידעו לכם שבזכות אותה מסיבה אני נמצא עכשיו כאן. אמרתי לעצמי: אם הייתה לנו כזו שמחה והיו כאלו דברים מעניינים רק ביום גאולה של רבי, מהו אם כן הרבי עצמו? החלטתי שצריך פעם לקום ולנסוע ולבוא לראות את הרבי עצמו... והנה אתם רואים אותי כאן!".

הסתכלנו אז, חבריי ואני, אחד על השני וקלטנו. הרבי עשה את שלו.

דמה לך... נדמה לך שאתה חושב שאתה יודע מתי זה היה מוצלח ומתי לא. נדמה לך שכל העניין לא היה אלא אכזבה אחת גדולה. אבל הכל רק דמיון שלך. הרבי עושה את שלו כפי שעלה ברצונו. יש לו את הדרכים שלו, מתי להגיע, למי להגיע, כיצד להגיע, ובאיזה אופן ובאיזה צורה. אתה, בלי לדעת ובלי להרגיש, צריך רק לעשות. שרק לא תקלקל. עליך להניח את עצמך הצידה ולזכות להיות הצינור

קיבלנו אותו כמובן
ב"שלוש עליכם" לבבי
ובהתרגשות, כמכר
ותיק שלא ראינו זה זמן
רב. עמדנו סביבו
והחלפנו חוויות, כאשר
לפתע שואל מישהו:
"יאמר נא כבודו, איך
קרה פתאום שהגעת
לכאן, מה הביא אותך
אל הרבי?". "אה, זה...
נו, הסכיתו ושמעו",
וכך הוא מספר:
"הזוכרים אתם את
אותה מסיבה
והתוועדות..."

שנקבע לו מלמעלה אל הרבי מלך המשיח שליט"א.
לשם כך עלינו לנצל, כפי ששלמד אותנו הרבי, את כל הדרכים וכל האופנים: את תורתו של הרבי, את איגרות-קדשו, את הוידואו, וגם את כל התעלולים והפעלולים והגימיקים למיניהם, בכל הצורות ובכל האופנים, שכולם יביאו למטרה האחת והיחידה: "לתקן עולם במלכות ש-ד-י".
ובמיוחד, כפי שנצטוינו, לפרסם את הניסים שהקב"ה עושה בזמננו, הן דרך התשובות המופלאות ב'איגרות-קודש', הן דרך

הדולרים, היין מכוס של ברכה והמים ממי המקווה. וכפי שרואים במוחש, שמי שנעשה לו נס על ידי היין או המים של הרבי, או מי שקיבל תשובה מדוייקת מהרבי בדיוק למה שביקש, אין צורך להסביר לו כי הרבי חי וקיים וכי הוא הוא מלך המשיח, שכבר פועל בעולם, והוא עומד להיגלות ולבוא ולגאול את כולנו בכל רגע בגאולה האמיתית והשלימה. הרי הוא ראה כאן דברים שלמעלה מהטבע ועתה הוא "כלי" מוכן לקבל ולהאמין גם בדברים שלא רואים ברגע זה ממש בעיני בשר.

תכלית הכל היא, כאמור, לא רק, כפי שנצטוינו, לקשר יהודים אל קיום ההוראות העצות, הנבואות וכו', אלא להביא את העולם כולו ל"קבלו מלכותי" שלפני ולמעלה מ"קבלו גזרותי".

וכפי שזה מתבטא בקריאה וההכרזה שכל תוכנה הוא קבלת מלכותו של המלך המשיח, שעל ידו מתגלית מלכות ה' בעולם כולו, והיא מהווה קודם כל התגלות עצם מציאותו של משיח, ואחרי זה ועל ידי זה באה התגלותו בגלוי לעין כל: **"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"**